

Week 19 april

De Heer heeft mij gezien en onverwacht
ben ik opnieuw geboren en getogen.
Hij heeft mijn licht ontstoken in de nacht.
gaf mij een levend hart en nieuwe ogen
Zo komt Hij steeds met stille overmacht,
en zo neemt Hij voor lief mijn onvermogen.

Huub Oosterhuis

Als we gezien worden door een mens, écht gezien, dan pas kunnen we echt aanvaarden wat er is. Ik durf zelfs zeggen dat wat niet gezien wordt, niet beaamd wordt door een ander, niet echt kan bestaan. Nand Cuvelier, zei ooit: **“Erkenning is voor de mens wat zuurstof is voor het bloed.”** Ik denk dat dit waar is. Zonder erkenning kan een mens niet echt leven. Om echt te kunnen leven, is er iemand nodig die ons ziet, die zegt dat we mogen voelen wat we voelen, die ons helpt ons hart te doorgronden. Pas daardoor kunnen we weer vertrouwen krijgen in ons gevoelsleven en ermee omgaan. Soms zijn we zo diep gekwetst in onze gevoelens dat we ze niet meer vertrouwen. We vluchten in gedachten en redeneringen. Ik hoorde het onlangs nog iemand zeggen: “Ik ben gaan denken om mij te redden.” Of we vluchten in prestaties, in goed doen. Het leven is dan zo onveilig geworden dat we ons vooral richten op aanvaarding en goedkeuring door een ander. We leven volgens wat van ons wordt verwacht en we zijn bang om te leven vanuit onze innerlijke overtuigingen. We kennen die zelfs niet meer. Wij zijn de verbinding met onze eigen bron kwijt. Vaak zijn we dan ook angstig, want gevoelens die er niet mogen zijn, zetten zich om in angsten. Als gevoelens daarentegen worden gezien, dan worden ze hanteerbaar. Als we diep verdrietig zijn en dit verdriet wordt gezien, dan kunnen we opnieuw leven, dan kunnen we herboren worden. Ons verdriet is dan niet opgelost, maar het mag bestaan en dat is bevrijdend. Pas daardoor wordt het gemakkelijker om dragen, ontvangen we een kracht die ons helpt om het te dragen.

De tekst verwoordt nog een andere pijn: “Als er niemand is die echt naar je kijkt, kom je in de wereld van de mensen niet thuis. Daarom zijn er zoveel eenzamen onder ons.” Soms slaat het leven zo toe dat we verharden, alsof er een ijsklomp vanbinnen zit, een kille hand om ons hart. Dan zijn we vaak ongevoelig en onbereikbaar en ontzettend eenzaam. Als we dan gezien worden, kunnen we opnieuw zuchten en kan de ijsklomp stilaan smelten. Dan krijgen we ook weer tranen en kan het opgekropte verdriet stromen en zich bevrijden. Dan wordt de eenzaamheid opgeheven en komen we thuis bij mensen.

Misschien heb je het al ervaren: dat je een stilte voelt neerdalen als iemand je echt ziet, als je je echt veilig voelt bij iemand. Een bron in jezelf gaat open en liefde en vrede beginnen te stromen. Je komt in een woordenloze stilte, waarin je de levensstroom kan ervaren die uitgaat van God en die je hart doet ontvlammen. Dat is opnieuw geboren worden. Dat is open en onomwonden leven. Dat is je maskers mogen afleggen. Dat is één worden met God. Deze stroom van liefde kan ons niet beschermen tegen de onbegrijpelijkheden van het leven, maar we kunnen er wel kracht aan ontlenden om deze onbegrijpelijkheden te dragen. Omdat we voelen hoe we in die liefde geborgen zijn, écht geborgen.

ONTMOETINGEN DIE ‘IN-DRUK’ MAKEN

Reflectiegroepen, collegiale consultatie, supervisie, intervisie, hospiteren... Zoveel ‘nieuwe’ vormen van leren en van ontmoeting. In groepen binnen de eigen school of schooloverstijgend vinden heel wat mensen elkaar én zichzelf. Loopbaanbegeleiding op zulke wijze maakt het voor mensen mogelijk om over hun leraarschap te spreken. De uitwisseling van materialen, het delen van ervaringen, het samen stilstaan bij zorgen, tendensen, inhouden, de essentie van de job werkt helend. Mensen getuigen dat ze in deze gesprekken ‘bevrijding’ ervaren. Ze ontdekken door het gesprek met collega’s bij zichzelf mogelijkheden en krachten die hun ambt van leraar een nieuw elan geven. Sommigen krijgen opnieuw ‘goesting’. Op sommige plaatsen komen ‘Christenen op school’ samen. Zij verzamelen zich rond een Bijbelwoord, een boek over spiritualiteit, een actueel gegeven waarin de eigenheid van ons onderwijs aan bod komt. Uit getuigenissen blijkt dat men in deze gesprekken telkens uitkomt bij de wortels van zijn bestaan. Soms lukt dat ook in een babbel op school. In de leraarskamer, in de gang, op straat aan de schoolpoort ... Meestal vindt dat gesprek zijn aanleiding in het concrete lijden van iemand dichtbij: de ongeneeslijke ziekte van een leerling, het plotse overlijden van een collega, de zelfdoding van een ouder ... Op de kruispunten van het leven bieden geloofsgesprekken vaak wegen aan naar antwoorden voor ons ‘zin zoeken’.

Ieder mens wordt minstens twee keer geboren:

één keer uit de schoot
en één keer uit de ogen en de handen
– handen zijn voelende ogen –
van een mens die hem werkelijk ziet.

Als er niemand is die echt naar je kijkt,
in wiens blik je mag zijn,
niemand die je ziet en graag ziet,
dan kan je eigenlijk niet bestaan,
dan kan je niet tot leven komen,
want ogen zijn de zachtste moederschoot
als ze je graag zien.
In de ogen van een ander
zie je en voel je wie je bent,
daar kan je heel van worden
en je kan ervan breken.

Daarom zijn er zoveel eenzamen onder ons:
omdat er niemand is die hen echt ziet,
omdat ze zich door niemand gezien weten.

Als er niemand is die echt naar je kijkt,
dan kom je in de wereld van de mensen niet thuis
en dus ook niet bij jezelf.

Wie was ik voordat anderen mij zagen
en hoe zou ik ooit opnieuw geboren worden
als niemand mij wil zien?
H. Andriessen

‘Wanneer ik naar jou luister
is het veel belangrijker voor mij
om naar mezelf te luisteren
in plaats van te luisteren naar jou.

Natuurlijk is het ook belangrijk
om te luisteren naar jou,
maar het is belangrijker dat ik
eerst naar mezelf luister,
anders zal ik jou niet horen,
of ik zal alles wat je zegt vervormen.

Ik zal je vol vooroordelen benaderen.
Ik zal op allerlei manieren reageren,
vanuit mijn onzekerheden,
mijn behoefte om jou te manipuleren,
mijn wil om te slagen,
irritaties en gevoelens waar ik
mij niet bewust van ben.

Daarom is het zo ontzettend belangrijk
dat ik naar mezelf luister
wanneer ik naar jou luister.’
Anthony de Mello sj

Twee goede vrienden
bleven maar ruzie maken.
Een van hen ging raad vragen
aan een bekende wijze man.

Nadat hij geluisterd had,
zei de wijze:
‘Je moet leren luisteren naar je vriend.’

De man kwam een maand later
opnieuw bij de wijze man en zei:
‘Ik heb goed geluisterd naar alle woorden
die mijn vriend heeft gezegd.’

Toen zei de wijze man met een glimlach:
‘Ga nu terug naar je vriend,
en luister nu ook naar elk woord
dat hij niet heeft gezegd.’
uit: een parel voor elke dag, averbode

Wij mensen kunnen elkaar bemoedigen.
Zo groeien wij.
De bemoediging
is de beste raadgeving
om mensen iets te laten leren
en zo vooruit te helpen.
Als je bemoedigd wordt,
weet je dat iemand in je gelooft
en krijg je de opdracht
om op jouw beurt te geloven.
Bemoediging is kracht wekken en aanreiken
om het geloof in het leven aan te wakkeren.
In de bemoediging komen we zelfs
Gods zegen op het spoor.

